

ДО

**КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД  
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

**С Т А Н О В И Щ Е**

**НА МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ**

**ПО Конституционно дело № 26 от 1998 г.**

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

Делото е образувано по искане на 50 народни представители от XXXVIII Народно събрание за обявяване на противоконституционност на Закона за изменение на Закона за гарантиране на влоговете в банките (ДВ, бр. 73 от 1998 г.)

В искането се поддържа, че законът е приет в нарушение на чл. 4, ал. 1, чл. 87, ал. 1 и чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България. Като доказателство е представен стенографският протокол от заседанието на Народното събрание от 17.06.1998 г., от който да се установи, че и двете гласувания на закона са извършени в едно заседание - нарушение на чл. 88, ал. 1, както и че при второто гласуване не е бил налице необходимият кворум, тъй като са присъствали общо 120 народни представители - нарушение на чл. 81, ал. 1 от Конституцията.

Министерският съвет счита, че искането е неоснователно и следва да бъде отклонено по следните съображения:

Съгласно чл. 88 от Конституцията законите се обсъждат и приемат с две гласувания, които се извършват на отделни заседания. По изключение Народното събрание може да реши двете гласувания да се извършат в едно заседание. Липсва установен конституционен критерий кога двете гласувания могат да се извършат в едно заседание. Затова смятаме, че е от изключителната компетентност на Народното събрание да реши този въпрос, спазвайки изискванията на Правилника за организацията и дейността му.

От стенографския протокол се установява следното:

- предложението на народния представител Йордан Цонев законът да се гласува на второ четене в същото заседание е прието с

98 гласа “за”, 39 “против” и 7 “въздържали се” от общо гласували 144 народни представители;

- предложението на народния представител Любен Корнезов да се отложи второто гласуване за друго заседание не е прието - от 166 гласували народни представители само 55 са “за”, 90 - “против”, и 21 - “въздържали се”;

- направеното конкретно предложение при второто четене на закона от народния представител Руси Статков не е прието - от 152 гласували 55 са “за”, 90 - “против” и 7 - “въздържали се”.

От гореизложеното следва, че макар и двете гласувания на закона да са извършени в едно заседание, народните представители не са били лишени от възможността да направят, да обосноват и да защитят предложенията си, различни от приетия текст на първо четене.

Що се отнася до твърдението, че законът е приет, без да е налице конституционното изискване за кворум, Конституционният съд се е произнесъл по подобно искане с Решение № 17 по конституционно дело № 22 от 1992 г. Правнорелевантна констатация относно наличието или липсата на кворум може да прави само Народното събрание, която се отразява в протокола от заседанието му. Такава констатация липсва в представения стенографски протокол, който е официален документ на Народното събрание и има доказателствена сила. В хода на заседанието никой не е изразил съмнение, че няма кворум както преди гласуването на закона, така и след гласуването му, за да се извърши проверка на кворума чрез преброяване на присъстващите народни представители от парламентарните секретари или чрез поименно прочитане имената на народните представители съобразно разпоредбата на чл. 38, ал. 3 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание. Твърдението, че при гласуването на закона са присъствали само 120 народни представители, се извежда от обстоятелството, че толкова са гласувалите народни представители. Този аргумент би бил достатъчен, ако гласуването беше тайно. Съгласно § 4 от Допълнителните разпоредби на ПОДНС само при тайно гласуване броят на присъстващите и гласувалите е един и същ. При явно гласуване под “присъстващи” се разбира броят на народните представители, които се намират в заседателната зала в момента на гласуването.

**МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:**



/Иван Костов/